

end til at sige, at der er Præsumption for, at de ere duelige; Vished for Duellighed kan man ikke faae paa denne Maade. Men hele denne Adskillelse er, forekommer det mig, noget doktrinær, thi Faktum er, at det, som er den ubetinget vanskelige Del af Prøven, er de civile Sager. At Nogen skulde have bestaaet denne Del af Prøven paa en fuldt tilfredsstillende Maade og derefter skulde regnes for at være umoden efter Prøven i de kriminelle Sager, er næsten kun et Tankeexperiment. Det vilde ikke heller være nogen heldig Stilling, om man, efter at den halve Del af Examen var aflagt, paa en Maade paany skulde dømme om den Paagjældende. Naar der en Gang er affagt et Skøn, som er gaaet ud paa, at Vedkommende har løst denne Del af Opgaven tilfredsstillende, vilde det være ikke blot meget sjældent, men det vilde ogsaa være en meget ubehagelig Stilling at være kommen i, om man derefter skulde erklære den Paagjældende for at have været utilfredsstillende i den anden og forholdsvis lettere Del af Prøven. — Det andet Afsnit, som handler om Ophør af Sagsførervirksomheden, indeholder 3 Paragrafer. Af disse 3 tror jeg, at den ene burde udgaa, nemlig den første, at Retten til at udføre Sagsførervirksomheden ophører, saasnart Dom til Fortællelse af denne Ret er overgaaet en Sagsfører. Man skulde tro, at det var noget Selvfølgeligt, at naar en Mand er dømt fra en Bestilling, kan han ikke udøve denne Bestilling, men dertil kommer, at som det her staar, bliver Paragrafen besynderlig, naar man vil lægge Mærke til, at det efter flere Paragrafer er muligt, at en Sagsfører midlertidig kan frakjendes Retten til at udøve Sagsførervirksomhed. Dette kan ske efter §§ 12, 13 og 34, og der kan jo fornødtvis ikke være Tvivl om, at naar han altsaa er suspenderet, hvilket kan ske for en Tid af indtil et Aar, maa han sandelig ikke udføre Sagsførervirksomheden saa længe. Det Samme maa da fornødtvis gjælde i det andet Tilfælde. Som Paragrafen nu staar, er den vilbende, idet den blot indeholder den i og for sig overflødige Bestemmelse, at han mister sin Ret til at udføre Sagsførervirksomhed, naar han er dømt til at miste denne Ret. Derimod er § 24 rigtig og har sin Plads her i denne Lov, om end man maatte nok kunde ønske den nærmere bragt i Samklang med de af mig nævnte Paragrafer. Hvad § 23 angaar, har jeg ikke i Realiteten Noget at indvende imod den, men det forekommer mig, at der nok her kan opstaa praktiske Vanskeligheder. Derfor den Paagjældende i Medfør af Straffelovens § 254 er ved Dom erklæret

skyldig i det Forhold, hvorom der der er Spørgsmaal, men at Straffen — det er den Terminologi, der bruges i deslige Domme — bortfalder, fordi den Paagjældende har fyldestgjort den Forurettede inden Dommens Afgjættelse, har Sagen ikke nogen Vanskelighed. Det kan nemlig i samme Dom bestemmes, at skjøndt Straffeansvaret efter den almindelige Straffelov ikke bringes til Anvendelse, skal han dog have forbrudt sin Ret til at være Sagsfører — det har altsaa ingen praktisk Vanskelighed. Men i det Tilfælde, at Sagen ikke bliver paakjendt, saa hedder det i Forslaget, at da skal der under en særlig i dette Diemed mod ham reist Justitsjag ved Dom frakjendes ham Ret til at udføre Sagsførervirksomhed. Naar er det imidlertid, at der ikke saaledes falder Dom? Det er, naar der ikke reises Sag. Naar Sagen sluttet, fordi han fyldestgjør den Forurettede, dekretes der slet ikke Aktion imod ham. Men saa vil der ikke foreligge nogen Afgjørelse af, om den Paagjældende har gjort sig skyldig i det Faktum, hvorom der er Tale. Naar han saa under en særlig Justitsjag skulde dømmes fra Bestillingen, maatte det altsaa gøres til Gjenstand for Undersøgelse ved denne Justitsjag, om han havde begaaet det Faktum, hvorom der er Tale, og dette maatte konstateres. Det bliver en underlig Sag, der paa den Maade bringes til Veie, og det forekommer mig, at i saadanne Tilfælde, hvor en Sags Forfølgelse mod den Paagjældende falder bort, fordi han frivillig har fyldestgjort de Forurettede, var der i alt Fald ikke nogen Grund til at anlægge en særlig Justitsjag, naar den Paagjældende frivillig vil finde sig i, at hans Sagsførerbetaling kasseres. — Jeg kunde have en og anden Bemærkning at gøre endnu, men jeg har udtalt det Meste saf, hvad jeg ønskede, og skal herved anbefale Sagen til en omhyggelig Overveielse, jeg forudsætter i et Udvalg.

Bjornbat: De sidste Talere have jo beffjæstiget sig med Spørgsmaalet nærmest fra et rent juridisk Standpunkt, og særlig hvad den første ærede Taler angaar, kan man jo nok sige, at Blodet er aldrig saa tyndt, saa er det dog tykkere end Vand, thi skjøndt det ærede Medlem ikke mere udfører den Beffjættigelse, som her er Tale om, har han dog til en vis Grad et varmt Hjerte for det, man kalder Standen, Sagsførerstanden. Jeg veed forøvrigt ikke ret, hvorfor man absolut skal kalde dem, som udføre den Beffjættigelse, netop for en Stand. Naar jeg skulde overveie de Spørgsmaal, som staa i Forbindelse med dette Lovforslag, maatte det væsentlig